

Formanden:

Så er det fru Lizzie Lichtenberg, og derefter vil socialministeren få ordet, således som det tidligere er meddelt.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Fru Jytte Andersen sagde, at hun ikke ville nedvurdere kommunerne, og det gjorde hun heller ikke, sådan opfattede jeg det sandelig ikke, men jeg synes nok, der i de betragtninger, Socialdemokratiet og SF har givet udtryk for i forbindelse med skolefritidsordninger og andre fritidsordninger, ligger en meget stor nedvurdering af forældrenes dømmekraft, af forældrenes interesser. Vi kan jo se, at mange steder, hvor vi har lavet disse ordninger, har det netop været på grund af forældrepresset, fordi forældrene ønskede det, og jeg synes ærlig talt, det er en meget flot bemærkning, når man siger, at det er os her i Folketinget, der alene ved, hvad der er godt for forældrenes børn, og hvad der er godt for forældrene selv, det er de ikke i stand til at finde ud af selv. Det tror jeg de er, det viser erfaringen, og netop min bemærkning om, at hvis vi skal se ind i fremtiden – og det skal vi – kan det ikke nytte noget, at vi ser i bakspejlet.

Jeg synes, denne diskussion vidner om, at man vil bruge 1960ernes og 1970ernes løsning og kun tilbyde meget stramme løsninger, men familiens behov viser sig jo at være blevet et noget andet.

Formanden:

Nu får socialministeren ordet, og derefter går vi til anden runde.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Der er flere grunde til, at jeg har ønsket at give Folketinget denne redegørelse. Den første vedkender jeg mig gerne har været udpræget lystbetonet. Jeg har ikke haft et udvalg siddende, der for nylig er barslet med en betænkning, som jeg følte mig foranlediget til at kommentere. Det har været en udpræget lystbetonet opgave, og jeg synes, man efter debatten i dag kan fornemme, at sådan har samtlige ordførere faktisk også grebet opgaven an.

Jeg vil gerne takke ordførerne. Jeg er ikke den, der skal give karakterer, men jeg vil gerne takke varmt for en levende, engageret og god debat, som jeg synes havde det væsentlige i sig, at den ville give gode signaler til de udvalg, til de mennesker, der nu skal tænke videre og fremlægge nogle konkrete initiativer.

Jeg er derimod ikke enig med hr. Tinning i, at der ikke er sket noget på dette område. Nu forstod jeg godt hr. Tinnings indgangsvinkel til det, for den anden grund til, at jeg følte trang til at give denne redegørelse og få denne debat i Folketinget, var, at jeg faktisk synes, der er kommet mange nye signaler i det seneste halve til hele års tid på børneområdet.

Det vil altid være sådan, at en ny minister fornemmer, at hele historien starter den dag, man selv bliver minister, og ordførere og garvede på området vil sidde og se lidt trætte ud i betrækket, fordi de har hørt tankerne før. Ikke desto mindre tror jeg, at mange vil give mig ret i, at der er kommet en dialog i gang mellem mange parter på dette område, mange interessenter, det være sig i den offentlige debat, blandt forældre og i personalekredse, hvor jeg ikke mindst vil fremhæve BUPLs efter min mening nye signaler: større åbenhed, og det være sig også i de politiske kredse, hvor jeg synes stemningen er ved at bløde op i retning af, at det ikke er sort/hvidt, det er ikke for eller imod institutioner, det er et spørgsmål om en sammenhængende dagligdag for børnene.

Der har været gode signaler – jeg har nævnt nogle af dem – og der har været dårlige signaler. Nogle af de dårlige signaler, som også var en af grundene til, at jeg følte, vi måtte drøfte dette problem og den glæde, der hedder børn, var signaler fra en række forskere, som for nogle måneder siden uafhængigt af hinanden kom til stort set ens resultater, når de undersøgte gruppen af unge mennesker.

Det var resultater, som ikke var alt for opløftende: unge mennesker var egoistiske. Det var dem, der var mest imod flygtninge, det var dem, der var blevet så vant til at skulle klare sig selv, at de møvede sig frem på andres bekostning, de tog ikke hensyn til, at der var andre, der måske ikke klarede sig så godt, og de manglede i det hele taget nogle værdinormer og social forståelse. Jeg sy-